

[Justitsministeren.]

i kommentaren —, at der er højesteretspraksis, en praksis, der ligger efter kommentarens udgivelse, for, at § 975, som jeg sagde den 21. oktober, finder tilsvarende anvendelse på sager, der er sluttet uden at have været i retten. Altså det står fast, at ny politimæssig efterforskning kun kan iværksættes, når der foreligger særlige holdepunkter for, at der derigennem kan tilvejebringes nye bevisligheder. Det står endvidere fast, at den politimæssige efterforskning i Wright, Thomsen & Kier-sagen var afsluttet på alle de punkter, hvor en politimæssig efterforskning havde noget formål: initiativet, fremskyndelsen, senere initiativ, festligheder, kontrol med arbejds lønninger og Bornholmsforholdet. Tilbage var alene, og det havde jeg gjort rede for, spørgsmålet om overpriser. Det havde intet fornuftigt formål at sende 20 kriminalbetjente ud for at efterforske priser, når det regnskabsmateriale, der er brug for, er samlet i sagen eller kan indfordres af prisdirektoratet. Det eneste efterforskningsskridt, der på dette område kunne have nogen fornuftig mening, var at gøre det, som allerede var foretaget inden forespørgslen, og som jeg havde gjort rede for — at anmode revisionsudvalget og prisdirektoratet om at foretage en prisprøvelse af alle firmaets materialekøb, materielle m. v.

Uanset den redegørelse, jeg således havde givet, og hvorefter der altså ikke ved en politimæssig efterforskning kunne være nogen mulighed for at finde frem til nye bevisligheder af vægt, fastholdt det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som jeg sagde før, sin begæring om politimæssig efterforskning, og det var det, der fik udtryk i den dagsorden, der blev stillet mig. Efter det jeg har sagt, måtte jeg herefter, idet jeg forudsatte, at der var en fornuftig mening bag den dagsorden, der blev stillet mig, gå ud fra, at denne dagsorden under en eller anden form tilsigtede noget ulovligt, da der jo ikke, efter det jeg havde redegjort for, var den betingelse til stede for at genoptage en politimæssig efterforskning, som teori og praksis kræver også efter den teori, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen selv så flittigt citerede her i tinget den 29. oktober, nemlig at der skal være særlige holdepunkter for, at der gennem den politimæssige efterforskning kan tilvejebringes nye beviser af vægt.

Jeg skal nu vende tilbage til de spørgsmål, som er rejst i forbindelse med revisor Bøytler. Jeg har oplyst, at den påstand, at hr. Bøytler er blevet påtvunget statsadvokaten, er urigtig. Men dette udelukker jo

ikke, at der kunne have foreligget sådanne oplysninger om hr. Bøytler, at rigsadvokaten har handlet uret ved at foranledige ham antaget. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har, såvidt jeg kan se, i denne henseende peget på to ting.

Det første er, at hr. Bøytler engang om en af sine revisionsberetninger skal have været nødt til at erkende, at den var bevidst urigtig og vildledende. Det ærede medlem sagde — folketingstidende spalte 271 —, at Bøytler havde måttet

„afgive en erklæring, som jeg ikke skal bruge tiden til at oplæse her, da den har været aftrykt i hvert fald i en del af pressen, en erklæring, hvori han gav sin uforbeholdne undskyldning i anledning af sin revisionsberetning, som han erkendte var bevidst urigtig og vildledende“.

Nu forstår jeg, hvorfor det ærede medlem ikke ville bruge tiden til at læse erklæringen op, for nu har jeg set en genpart af erklæringen, og det står sådan for mig, at grunden er den, at man snarere kan kalde det ærede medlems referat „bevidst urigtigt og vildledende“. I erklæringen står der hverken „bevidst urigtig“ eller „vildledende“.

Bøytler erkender, at nogle betragtninger i en revisionsberetning om et selskabs driftsresultat var urigtige, og giver en uforbeholden undskyldning, fordi han har erklæret, at selskabets daværende ledelse ikke har vist sig i stand til at drive virksomheden på en driftsmæssig tilfredsstillende måde, såvel som i anledning af, at udtalelser i beretningen har kunnet forstås, som om der kunne rejses tvivl om retmæssigheden af en nærmere angiven disposition, idet de to udtalelser er ubegrundede. Efter at ministeriet påny var begyndt at beskæftige sig med sagen, har man taget dette spørgsmål op og gennem handelsministeriet forelagt det for revisorkommissionen. Det skete i februar 1948, og sagen kom tilbage fra handelsministeriet med en skrivelse af 19. juni 1948, hvori det hedder, at spørgsmålet har været forelagt for revisorkommissionen,

„der har udtalt, at det foreliggende materiale efter revisorkommissionens formening ikke afgiver berettigelse til at betegne den af hr. Bøytler afgivne revisionsberetning som bevidst urigtig, men at beretningen dog må betegnes som værende i strid med almindelig skik og brug blandt statsautoriserede revisorer“.

Denne lille affære og dens forløb var mig ikke bekendt, da det ærede medlems forespørgsel var til behandling. Det ærede medlem oplyste ikke, at denne sag forelå i 1932, altså var temmelig gammel i 1945.